

9 dage på fotosafari i Masai Mara Kenya

&

9 dage på hospitalet i Nairobi.

Jeg kan allerede her fra starten afsløre, at de første 9 dage var de bedste.

Kenya er den største økonomi i Øst- og Centralafrika, og selv om landet i de seneste år har oplevet økonomisk vækst, lever ca. halvdelen af befolkning for mindre end én dollar om dagen. Over 75 procent af befolkningen bor uden for byerne, og de er dybt afhængige af et landbrug, som har vanskeligt ved at producere afgrøder i de rette mængder og i den rette kvalitet. De har desuden vanskeligt ved at opnå gode handelsvilkår, når fødevarerne skal sælges.

Middellevealderen er for mænd 57 år, og for kvinder 58. Store dele af befolkningen lever for under én US dollar om dagen, og 80% af landets befolkning lever under fattigdomsgrænsen, som er sat til 1,25 US dollars pr. dag.

Yderligere er deres hospitalsvæsen ringe – virkelig ringe. Kun privathospitalerne har en "rimelig" standard. Men her har kun den absolut velhavende del af befolkningen råd til at komme. Befolkningen er på det nærmeste helt uden bare ganske simple sundhedsforhold.

Dag 1: Tidligt op kl. 02.45 og afsted til lufthavnen, hvor fotogruppen mødtes kl. 4.45 for at komme med et tidligt morgenfly til Nairobi, hvor vi ankom samme aften kl. 21.50.

Turen startede med en overnatning i Nairobi, og den efterfølgende dag kl 4.45 var det op og afsted i firhjulstrækkere mod Karen Blixsen Camp i Masai Mare North.

Den 7 timer lange tur gik ad hjulspor og stenfulde jordveje, og firhjulstrækkerne hoppede og "dansende" sig vej over de mange sten som var indlejret i vejen. En tur som på det nærmeste fik både lever og nyrer til at skifte plads op til flere gange.

Efter 6 timers kørsel igennem bakkelandet rullede pludselig en lomme af savannen frem i synsfeltet. Et syn som hurtigt bredte sig og blev altomfattende. Den mægtige savanne med de utrolig store græsflader rækkende fra horisont til horisont, med kun få spredte bakker, udtørrede grøfter og spredte buskadser, udgjorde nu det landskab vi bevægede os igennem. Og efter nogen tid dukkede campen frem i et sjældent træbevokset område.

Vi blev hurtigt indlogeret i nogle flotte og godt udstyrede telt-hytter med store dobbeltsenge og et godt indrettet badeværelse, med bruser i det frie.

Telt-hytten lå med sin store træ terrasse lige ud til den brusende Mara-flod, som med sit stærkt strømmende vand gav en intens og meget jungleagtig lyd og oplevelse – både dag og nat.

Karen Bixsens Camp er en hyggelig og meget veludstyret camp beliggende lige ud til Mare floden. Her residerer en foldhest gruppe på 34 individer lige ud for campens skyggefulde parasoller, hvilket gav os den perfekte udsigt til de store hanners daglige stridigheder, og ikke mindst en flodheste fødsel, lige efter frokosten. Et spændende og flot skue, man næppe ville ha stor mulighed for at overvære, hvis de ikke lige havde slået sig ned ved flodens bred op til campen.

Masai Mara er et fantastisk område med utrolig mange dyr selv i tiden uden for den store migration – store løvflokke, store elefantflokke, mange fugle, antilope, gnu, zebra og mange mange flere.

Det er gennem Masai Mara Afrikas store migration af hovdyr foregår, og floden med krokodiller der skal passeres, er ofte vist i dyreudsendelser på TV. Dette sted ligger ikke langt fra Karen Bixsens camp.

Efter en hurtig udpakning og samling af vores fotoudstyr tog vi afsted på vores første "gameride", som hurtigt viste sig, at blive en spændende og uforglemmelig oplevelse. Vi så mange eksotiske fugle, giraffer, zebra, Elay antiloper og ikke mindst mange løver. Men hvor eftermiddagen gik mod den "gyldne time" (fotografernes foretrukne tid), blev to sorte næsehorn spottet - en moder med sin snart voksne kalv. Dette var en vaskeægte sensation, for det er kun tredje gang over en **meget** lang årrække, at der har været sort næsehorn i Masai Mara North.

Vi fik nogle fantastiske billeder af de to næsehorn i den flotte varme aftensol, som badede dyrene i sit fantastisk smukke gyldne lys.

Nu fik vi en melding om, at en stor flok løver var observeret 20 minutters kørsel fra vores position. Så vi satte hurtig afsted mod en ny oplevelse.

Snart så vi flokken på omkring en snes løver, som var i bevægelse over savannen mod en gnu og en Thompson gazelle. Vi var nu helt oppe på siden af dem, og kunne tydelig både se og fornemme hvordan de langsomt rykkede frem i en velordnet formation, med en hun et pænt stykke i front, og en stor gruppe af hunner i en konstant og behørig afstand efter. Hanner og unger kom sidst, for de skulle jo ikke være med i jagten, idet hanner kun deltager, når det drejer sig om store byttedyr, hvor deres vægt og større muskelkraft kan være en nødvendighed for at få det væltet. Jagten er altid et job for hunner, og med et bytte som en gnu eller en Thompson gazelle, er der ikke brug for vægt og muskler. Det er den ledende hun, som udser sig det endelige bytte, og nedlægger det, når resten af flokken har indtages de strategiske poster omkring byttedyrene, og begynder at drive og styre det i den rigtige retning imod hende. Det er lederhundes snuhed og taktiske kunnen, der afstikker hvilken strategi, der skal anvendes i den enkelte situation.

Det var tydeligt, at hverken gnu eller gazelle var intetanende om den fremrykkende fare, idet de begge græssede i ro og mag, kun kastende få blikke op over det ikke helt lave græs. De mange løver rykkede langsomt men konstant og målbevist frem. Lederhunnen standsede jævnlige op og spejdede intenst frem. Pludselig synker hun ned i skuldrene, og forsvinder i det halvhøje gule græs. Men vi får øje på hende igen, og ser, at hun igen rykker langsomt frem, nu på lave ben og med kroppen sænket godt ned imellem dem – hun er nu ikke langt fra den afgørende afstand for et vellykket angreb. Hun standser, spejder, og synker endnu længere ned i skuldrene, nu med maven ganske tæt på jorden, og igen forsvinder hun for mit betragende blik.

Thompson bliver urolig, virre med hovedet, spejder ud over den nærmeste slette, men kan ikke afgøre, hvad der har frembragt dens uro. Den løber lidt væk, den løber lidt tilbage, men kan tydeligvis ikke afgøre, om der er en reel fare. Gnuen ser med et ryk op efter den, og bliver også lidt urolig, men er alligevel betydeligt mere overvejende og rolig.

Thompson er nu helt tilbage til sit udgangspunkt, og kan stadig ikke få færden af den lurende fare, den vitterlig kan fornemme.

Løveflokkens er stoppet op, men i en meget opmærksom og afventende opstilling, lederhunnen er væk i græsset. De tre hanner følger opmærksomt men betydeligt mere afslappet med i hvad de arbejdende hunner foretager sig.

Pludselig trækker gnu og Thompson fra, de er tilsyneladende nu blevet opmærksom på den fremrykkende hun, som er skjult i græsset. Thompson bringer sig i hurtigt løb med de karakteristiske spring et godt stykke væk fra løveflokkens, gnuen trækker langsomt og nærmest majestætisk fra på stive men faste ben, vel vidende, at den kan løbe fra en løve i den værende afstand.

Der blev ingen middag denne gang, og de mange løver fortsatte langsomt fremad, men nu fremvisende en meget afslappet adfærd. De lagde sig efterfølgende i små grupper mellem de 5 safaribiler, der havde fulgt optrinet. De så på os, nærmest igennem os, men alligevel uden at tage sig det ringeste af vores tilstedeværelse, og optog nu de sysler, som løver gør, når de er i flok og slapper af med deres unger, som nu er blevet de aktive.

Det intense varme gule aftenlys indhyllede på flotteste vis et fantastisk senarie udført af den store løvegruppens ”skuespil”, fremvist på den store og udstrakte græsslette – et fantastisk og helt uforglemmeligt syn. En fantastisk første dag.

Efter en flot kort solnedgang, gik det nu hurtigt videre i fuldstændig mørke tilbage mod vores camp, og en drink om campens lejerbål med en efterfølgende middag afsluttede en super dag i Masai Mara.

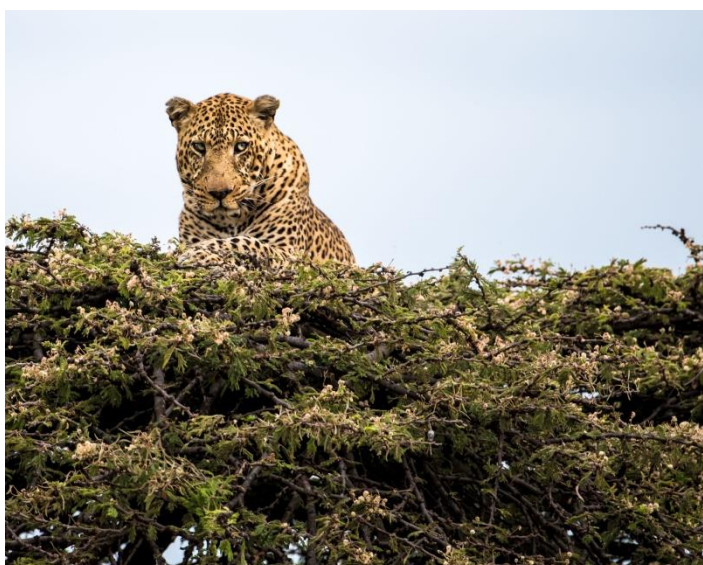
Næste dag var det op kl. 4.50 (som var den tid hver eneste dag begyndte) og afsted lang tid før solopgang, for at være på plads til at se de aller første solstråler komme frem fra horisonten. For tiden for fotografering foregår fra solopgang, og ca. 3 timer frem. Derefter står solen for højt idet dyrenes hoveder og især øjne så ligger i dyb skygge. Farverne brænder ud, hvilket giver kedelige og nærmest intetsigende billeder.

Kombineret morgenmad og frokost skulle nu indtages på et lille højdedrag på den store slette. Her havde campens personale arrangeret en flot bordopdækning, med hvide duge, og hvidklædte kokke som fremtryllede alt hvad hjertet begærede af morgenmad. En flot afslappende og ikke mindst hyggelig oplevelse midt på Afrikas store savanne.

Dag fire stod bl.a. på en helikopter tur, i en lille trepersoners helikopter med aftagene døre, så kun den fastspændte sikkerhedssele holdt en på plads i sædet. Dette for at vi bedre kunne komme til med vores kameraer. En forblæst tur, hvor vi pludselig var i øjenhøjde med et par store gribbe, som svævede højt til vejrs, og som nok var noget overraskede over sådan lige pludselig at havde os "jordboere" i øjenhøjde. Vi så store elefantflokke, mange hovdyr, og en stor girafflok fra en vinkel, som man skal være født som grip eller ørn, for at se. En interessant og anderledes tur.

Safarituren var en meget stor oplevelse med hensyn til rovdyr. Vi så den sjældent sete leopard hele to gange, én gang en hun med to unger, en anden gang en stor han, som lå i en trækrone og "surt" betragtede en løve, som havde snuppet dens bytte, og lå og åd det under træet. Det var bare "skod". Men den kunne ikke gøre meget ved det, ud over at overvære løvens billigt erhvervede ædegilde. ☺

Masai Mara bød også på store elefantflokk, og hele to gange befandt vores safarijeep sig midt imellem de store dyr, som virkelig bibringer én en følelse af ydmyghed og stor respekt, når man langsomt og som en lille prik kører rundt imellem dem. Og når de ind imellem bliver lidt irriteret over vores tilstedeværelse, og klart og tydeligt markerer, at nu kunne vi godt trække os lidt tilbage, er det med en følelse af, at vi virkelig er de små, og hurtigt skal fortrække for at tydeliggøre deres styrke og førerposition.

En af de sidste dage, var vi så heldige, at vi igen befandt os midt i en jagende løveflokk. Denne gang dog ikke på siden af den, men helt inde iblandt dem, hvilket gav mig den største dyreoplevelse jeg har haft til dato.

22 løver var ved at gruppere sig med en fremrykkende zebraflokk som mål. Vores centrale placering midt iblandt dem gav os et fantastisk overblik over deres måde at indlede og iscenesætte en jagt på.

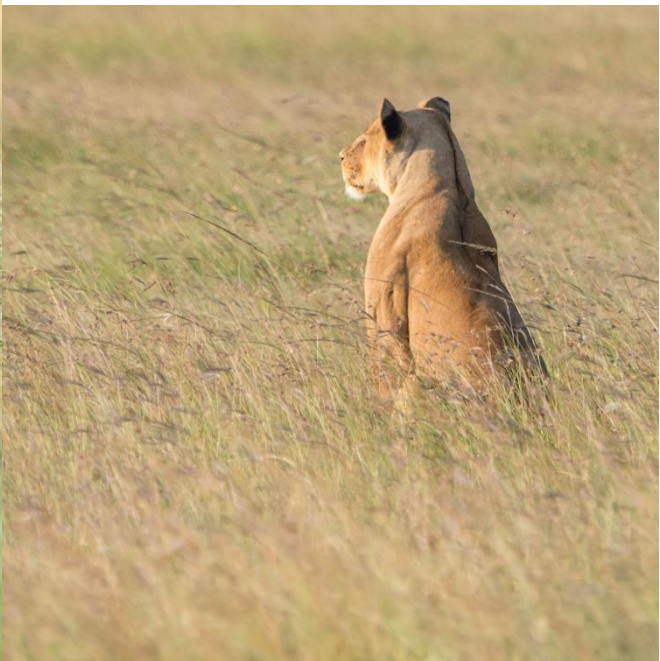
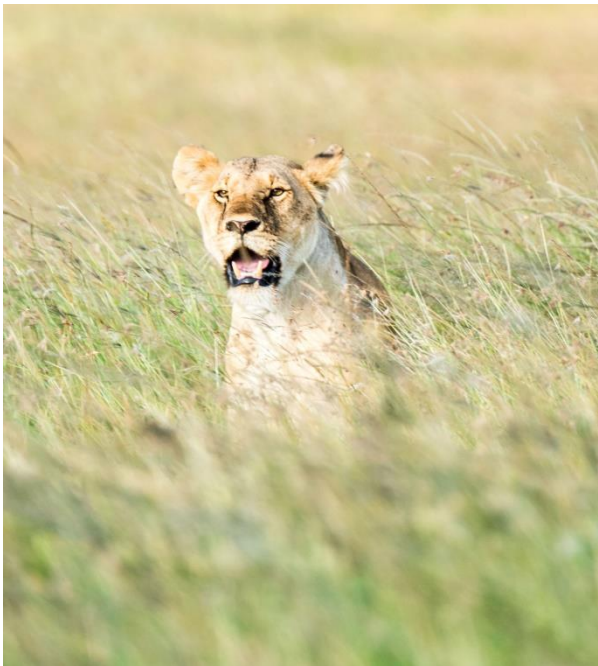
En stor og lang zebraflokk kom med solen og vinden i ryggen langsomt frem over en højderyk, og gik ned mod sletten, hvor løverne befandt sig.

Også denne gang rykkede den ledende hun frem for at gå i stilling et stykke foran de kommende zebraer. De øvrige løver dannede i mange tilfælde par to og to, og placerede sig med mellemrum langs den rute zebraerne ville komme af på deres vej ned på sletten. Flere løver gik længere frem mod zebraflokken, tydeligt med henblik på, at gå omkring og bag dem for at omringe dem, og efterfølgende jage dem frem mod den ledende hun, som var gået i position til et drab et godt stykke foran zebra flokken.

Nogle løver var tydeligt anbragt strategisk et godt stykke til højre for zebraflokken, et stykke oppe af et lille højdetrug, så de kunne ses af den kommende zebraflokk.

Pludselig blev der uro blandt de forreste zebraer, som måske havde fornemmet de forreste løvers tilstedeværelse i det knæhøje græs, de stoppede, vendte om og gik tilbage i lige linje ad den rute de lige var kommet, kort tid efter stoppede de op, og blev forenet med de bagerste i en stor tæt pakket gruppe. Her stod de afventende i ca. en halv time, uden at foretage sig noget. Det samme gjorde løverne – mærkelig nok. Måske i håb om, at zebraerne igen ville forsætte fremad i deres oprindelige retning, eller måske for ikke at ville afsløre deres tilstedeværelse!

Det var tydeligt, at zebraflokken brugte tiden til at overveje, om de kunne forsætte eller ej, og tog bestik af de løver de kunne se på deres fløj, og dem de måske kunne ane i det omgivende græs. Flokken satte i gang, men gik tilbage den vej de var kommet. Et kort øjeblik så det ud som om løverne forsøgte at omgruppere sig og lægge en ny strategi. Men det var for sent, de havde ikke nået, at få nogle om bag zebraerne, som kunne presse dem frem i deres oprindelige retning. Zebraerne havde derved fri bane til at trække sig tilbage over højderyggen og i sikkerhed. Heller ikke denne gang lykkedes løvernes strategi, hvorefter også denne gruppe hurtigt gik lige fra en indledende jagt til udpræget familiehygge i mindre grupper.

Næste dag var vi også tidligt afsted, men her var det tåget, så sigtbarheden rakte ikke langt frem. Men vi så et utal af hyæner luske rundt i det høje græs, tilsyneladende på jagt efter et måltid. Det var i hvert tilfælde godt, at man ikke var til fods, for det var næppe gået godt. Tågen forsvandt efterhånden som solen kom op på himlen, men det var tydeligt, at denne dag var hyænernes, for de var omkring os enkeltvis men mange.

Men det var også dagen, hvor vi så endnu en sjældenhed – nemlig en jætte sort spyttende cobra, som i stor fart bevæge sig igennem græsset. Det er meget sjældent at se slanger, idet de er væk længe før vi når frem til de steder de opholder sig.

Vi besøgte Mara flodens overgang for den store migration, hvor mange gnuer, zebraer og gazeller lader livet til flodens utal af store krokodiller – men ikke den dag. Der var der stille og roligt og kun ganske få krokodiller. Vi kørte gennem et sumpområde med et utal af fuglearter, men også med elefanter som nød det frodige græs og det kølende vand.

Vi sluttede dagen af med at se en leopard moder med sine to store unger. Ungerne var oppe i et træ, og moderen poserede utroligt velvilligt på jorden i lang tid, noget der absolut ikke er normalt for en leopard.

Desværre tiltog den træthed og mathed som var startet allerede et par dage efter vor ankomst til campen, og som havde holdt mig væk fra både frokoster, eftermiddagens fotokurser og aftenens sociale samvær. En træthed som efter endnu en dag eller to blev det fulgt op af smerter i bryst, lunger og ned omkring nyrerne. På et tidspunkt fik jeg store problemer bare med at snøre snørebåndene i mine sko, idet jeg fik smerter og fuldstændigt mistede vejret. Samtidig blev de mange stød og bump fra det ujævne terræn efterhånden mere og mere ulidelige, samtidig med en tiltagende natlig feber med kulderystelser. Det tog på kræfterne, og langsomt gjorde det næsten umuligt, at holde kørslen ud. På en af de sidste ture lå jeg ved et stop simpelthen hen over det foran værende ryglæn, hvor det så blev besluttet, at en vogn skulle bringe mig tilbage til campen og min seng.

Jeg havde desværre derfor ikke mulighed for den efterfølgende dag, at deltage i et besøg i en nærliggende Masai landsby, hvor vi skulle fotografere de flotte Masaier, som beredvilligt (mod betaling se'føli) stillede op til portrætfotografering. Noget jeg allerede hjemmefra havde set frem til, for det er virkeligt nogle bemærkelsesværdige typer og billeder, der kan komme ud af det. Rigtig ærgerligt.

I de sidste par dage, hvor jeg kun kunne spise frugt og yoghurt samt drikke juice og meget af tiden lå på sofaen på min terrasse med feber, blev jeg på formidabelt vis plejet, at den unge indfødte, som havde ansvaret for mit telt.

Turen i firhjulstrækker tilbage til Nairobi var ganske enkelt forfærdelig og særdeles smertefuld. Undervejs gav turleder Helle Olsen mig god og velkommen støtte og support, og den anden af vor turleder Uri Goldman kontaktede mit forsikringsselskab, for at drøfte min tilstand med dem.

Resultatet blev et krav fra forsikringsselskabet om, at jeg skulle en tur omkring Nairobi Hospital, og tilses af en læge, som så skulle tage stilling til om jeg kunne tåle en lang og krævende fly tur tilbage til Danmark. Nu var tiden knap, alle skulle nå flyafgangen, men jeg skulle omkring hospitalet, så gruppen blev splittet op, således at de to af bilerne kørte direkte, og den hvor jeg blev anbragt skulle vende Nairobi hospital i myldretiden. Vi kom lang om længe frem, jeg blev tilset og det blev besluttet, at jeg ikke kunne tage turen til Danmark, jeg måtte indlægges. Lige så forfærdeligt det er at blive ladet tilbage, lige så forfærdeligt er det at lade nogle tilbage, men det var en nødvendighed, for flybilletter skal nu en gang bruges til tiden.

Nu røg jeg på intensiv, nu blev jeg undersøgt på alle leder og kanter, og tappet for blod i både større og mindre mængder. Jeg fik et større skud af det stærkeste og mest bredspektrede antibiotika der fandtes – var beskeden. Et par dage efter kom jeg ud fra intensiv og lagt på en firmandsstue. Nu tog feberen til, jeg fik feberkramper af værste kaliber (fuldstændig som når man på film ser et voldsomt malariaanfald). Jeg kan oplyse, at et sådanne anfald gør pokkers ondt i alle kroppens muskler, både under og efter anfaldet. Jeg var nu temmelig langt væk i fire fem dage, som jeg ikke kan skelne fra hinanden, kun måltiderne husker jeg fordi mad virkelig virkede frastødende på mig, og som noget der kun kunne gå retur hurtigst mulige, så madlugten forsvandt.

På et tidspunkt kom jeg i kontakt med min datter Jeanett, som senere fortalte mig, at hun overhovedet ikke kunne forstå hvad jeg sagde. Men hun forstod efterhånden, at jeg lå på hospitalet i Nairobi, hvorefter jeg husker, at hun med høj og klar stemme tilkendegav, at hun kom ned til mig - uanset hvad. Min spagfærdige forsøg på at sige ”ja ja vent nu lige lidt og lad os se, om jeg ikke snart er på vej hjem” blev så afgjort fejlet af vejen. Hun havde truffet sin beslutning, og jeg var ikke i tvivl om, at hun på snarligt ville arriovere på Nairobi Hospitalet.

Enden blev, at mit forsikringssselskab Alka ud fra min sygejournal og tilstand sendte begge mine børn ned til mig, med alt betalt, og de bookede et hotel lige op ad hospitalet til dem. Et fantastisk tiltag, der virkelig gav mig lidt flere kræfter og glæde i de dage hvor feberen langsomt aftog. Nu havde jeg noget at se frem til, Jeanett og Tonny kom på besøg hver dag mellem kl. 11 og 12, og igen fra kl. 16 til 18. Det gav et fast holdepunkt i dagene.

Det skal siges, at alt i Kenya er mindst 27 grader varmt, og efter i dagevis, at havde drukket vand på denne temperatur, kunne jeg næsten ikke mere få vand ned i de mængder, der er nødvendige i Afrika. Jeg husker, at jeg på et tidspunkt under min feberperiode så et fatamorgana med en stor kold cola, med perlende vand ned af flaskens glas – og tanken, at en sådanne var det første jeg skulle ha, når jeg engang kom til lufthavnen, skreg højt i min hjerne.

Heldigvis kom ”redningen” og fatamorganaet blev forholdsvis hurtigt til virkelighed, for mine børns hotel var utrolig hjælpsomme. De hørte om min situation, og pakkede to gange om dagen en pose med is, cola og vand, således at jeg nu kunne undgå det 27 grader varme vand, i hvert tilfælde en del af dagen.

To af hotellets manager kom også på besøg med mad, blomster og frugt – WAUV hvor var det dejligt, at kunne spise appelsiner, vindruer og æbler – det føltes som den vildeste luksus. En virkelig flot gestus fra deres side.

Min feber var nu aftaget så jeg ikke mere fik kramper, men smerterne i kroppen var der stadig. Faktisk måtte jeg bruge utrolig mange ressourcer på at få smertestillende medicin, selv om lægen havde ordineret det. På et tidspunkt havde jeg forsøgt, at tilkalde en sygeplejerske i to timer uden at nogen reagerede. Jeg brugte lang tid på at få samlet mig til at stå op fra sengen, og nærmest kravle ud på gangen, og hen til der hvor de sad. Hvor jeg med smerter og med sammenbøjet krop højlydt spurgte dem om, hvorfor der ikke kom nogen og hjalp mig, når jeg i to timer havde forsøgt at få hjælp. Efterfulgt at spørgsmålet ”hvorfor kommer der ikke nogen og hjælper mig, når jeg trykker på alarmen” – hvilket jeg husker, at jeg gentog flere gange. Det hjalp, nu blev jeg gennet i seng, og nu fik jeg noget der tog smerterne. Næste aften forløb det på næsten samme måde, hvor jeg nu krævede, at de gav mig noget smertestillende, og efter nogen tid og debat, fik jeg det.

Efterfølgende hjalp det, de konstaterede åbenbart, at jeg blev ved med at ”råbe” op. Mine tre stuekammerater lå alle hver nat og henholdsvis skreg og vandede sig i smerter. Ingen kom dem til hjælp – underligt. Men måske er det som min datter sagde – de sparer den smertestillende medicin og sælger den på det sorte marked!!!!

Jeg var igennem den helt store undersøgelsestur – to TC skanninger én af hjerte og én af lever og nyrer, samt tre eller fire ultralydsskanninger. Det blev fastslået, at hjertet var ok, men levertallene var meget høje, der var lungebetændelse og en bakteriel infektion, som de havde svært ved at slå ned, samt de lidt uhyggelige feberkrampe og blod i urinen. En ”køn” lille samling, der gav forståelse om hvorfor jeg havde smerter og været og stadig var så træt.

Om natten skulle jeg op og tisse – ofte hele tre gange pr nat. Her vadede jeg med små tynde klipklappere gennem søer at tisse, for at komme frem til toilettet. Et toilet som var så elendigt, at man kunne trække ud fem gange uden at bare papiret forsvandt. Det var ganske ”hyggeligt” og rimeligt ulækkert, nærmest på bare fødder at skulle nå frem til kummen. Men nød siges at fremme både forståelse og vilje – og det må jeg sige, at DET GØR DEN.

Jeg skal lige huske at sige, at det og stå fem gange og trække ud i et toilet, og 5 gange stå og vente på at cisternen løber fuld igen, når man har smerter, virkelig kræver sin mand, og en stålhård indsats ☺

Tandbørstning var på det nærmeste ikke muligt, og der var aldrig rene bukser at få, når der blev skiftet senge- og hospitalstøj. Jeg fik i mange dage besked om, at de ikke havde flere rene bukser, men jeg skulle få nogle, når der kom rent fra vaskeriet. Det betød, at jeg lå i mine egne underbukser i 6 DØGN – klamt og ulækkert. Tilsyneladende kom der aldrig rene bukser fra vaskeriet, jeg så dem i hvert tilfælde ikke.

På et tidspunkt syntes jeg, at de både lugtede og klistrede ☺ så jeg skyllede dem op under bruseren, og lagde dem til tørre på min stol. Så kom der lige pludselig en kørestol og en person, der sagde at jeg skulle hoppe op og køres til TC skanning. Det nægtede jeg til portør og sygeplejerskes store forundring. Kravet om at jeg skulle hoppe op i kørestolen blev gentaget, og mit svar var stadig – nej ikke så længe jeg har en bar mås. Jeg vil ha et par bukser først. Jeg havde kun en kjortel der gik til knæene, og jeg skulle op i et venteværelse, hvor mange mennesker ventede på behandling. Skulle jeg sidde der med bar mås og en knækort kjortel – NJET - det gjorde jeg altså ikke, forklarede jeg dem med stram mine. Det gav en del postyr, og flere mennesker jagtede nu rundt på afdelingen efter et par bukser. Pludselig kom en sygeplejerske med et par mellem to fingre – min tanke var – gu’ ved hvem hun har hevet dem af. Men jeg fik dem på, og kom til alles store tilfredsstillelse afsted til skanning. Jeg mistede dem dog hurtigt igen (jeg husker ikke hvordan, men jeg tænkte, at nu var de nok vendt tilbage til deres oprindelige ejermand ☺). Jeg fik nu mine egne nu tørre men absolut ikke rene underbukser på igen.

Min første bøn til min datter da hun ankom var derfor ”kan du ikke købe nogle underbukser til mig”. Og så var den mangel hurtigt rettet op og hospitalets mangel på denne slags beklædning nu totalt ligegyldig.

Min læge doktor Frankenstein – nej Finkelstein – **nej Springstein var det**, var en rigtig konge når han førte sig frem, hvor han med fast stemme forholdsvis arrogant (uden dog at være ubehagelig) tilkendegav sine holdninger til personalet, og når han til mig omtale min behandling og tilstand. **Han var virkelig tydelig toppen af kransekagen.** Men efter

en del dage faldt toneleje og arrogance til hvad jeg vil betegne som bekymring, for han kunne ikke få min bakterielle infektion slået ned, selv om jeg fik de to stærkeste og mest bredspektrede antibiotika, han kunne fremskaffe. Og på et tidspunkt blev de virkelig hentet udefra, for jeg måtte vente på at få dem, til de var fremskaffet.

Nu blev jeg kontaktet af forsikringsselskabet, hvis læger nøje havde fulgt mit forløb. Det var besluttet, at et lægehold bestående af en dansk læge og en sygeplejerske skulle afsted for at bringe mig hjem. Det var en dejlig besked at få, og efter nogle dage ankom de, og fragtede mig i kørestol og i lufthavnenes transportere fra indgang til fly og fra fly til fly. Business Clars blev det, så jeg kunne ligge ned under hele turen. Tænk at skulle opnå den komfort, men dejligt var det.

Jeg har nu været hjemme 11 dage, og i de 10 har jeg sover 12 til 13 timer i døgnet, kun lige i dag har det kun været 9, hvilket jeg håber, vil holde.

En fantastisk tur, med fantastiske oplevelser i både den ene og den anden ende af oplevelsesspekteret er nu slut. Men et står fast, jeg vil aldrig igen udsætte mig for muligheden for, at opleve den sidste del af turen igen, så det er slut med at rejse i Afrika og Asien – det gør jeg ALDRIG mere.

Jeg havde mange andre oplevelser på det hospital, oplevelser som man skulle tro var løgn eller i bedste fald vildt overdrevne. Men de fortøner sig i feber og uklarhed, hvilket nok er godt, for ellers kunne historien om Kenya blive til en føljeton, og blive alt for lang.

Det skal dog nævnes, at Africa Tours (som var arrangør af turen) ydede en super support og støtte til mig under hele mit hospitalsophold ved, at sætte deres lokale agent Martin til at besøge mig hver dag fra kl. 11 til 12 – også lørdag og søndag, selv om transport til og fra hospitalet tog to timer hver vej. Han sørgede for, at jeg havde vand og juice, og gav mig at snak, som var en virkelig støtte, især i de første dage, hvor mine børn endnu ikke var kommet ned til mig.

Africa Tours opbevarede min kuffert og mit fotoudstyr (som jeg ellers aldrig slipper taget i), under hele mit hospitalsophold. Og Claus fra kontoret ringede i København dagligt til Martin, for at forhøre sig om min tilstand – det er godt, at være med et ansvarligt og opfølgende rejseselskab. Også vores turledere Helle og Uri forsøgte at få kontakt til mig, men når de ringede var jeg i feberens vold, og sov.

Det var Martin der fortalte mig om sygehusvæsenet i Nairobi, og om at lokalbefolkningen når de blev syge, købte noget medicin, tog det, og efterfølgende bad til gud om at det ville virke, for de havde ingen mulighed for at få en bare nødtørftig sygebehandling. Og her dukker Jeanetts kommentar om ”at de nok solgte det smertestillende medicin på det sorte marked” frem i hukommelsen – måske var det netop det de gjorde!!!!

Til sidst skal det nu også siges, at afdelingens personale var utrolig søde og rare i det daglige. Men når det drejede sig om noget, der ikke faldt lige efter drejebogen, så var svaret et sukkersødt ”det skal jeg nok sørge for”. Men der skete intet her efter. Da jeg havde talt 12 gange ”med jeg det skal jeg nok klare”, så opgav jeg både at tælle og at få hjælp med noget som helst. Men smile og se søde ud – det kunne de.

Som afslutning på min Kenya historie vil jeg ikke undlade at nævne mit forsikringsselskab ALKA, som på helt ovenud fantastisk vis behandlede mit sygeophold, sendte begge mine børn ned til mig med alt betalt, og derefter et lægehold for at hente mig hjem. Det viser hvor uhyre vigtigt det er, at have et godt forsikringsselskab, når det utænkelige uheld med et slag rammer en.

Som den læge der hentede mig sagde "Alka er absolut et af de bedste selskaber at have, når uheldet sker, der er aldrig vrøvl med dem, i modsætning til visse andre selskaber, som ofte forsøger at sno sig".